

NOM DE L'ACTIVITAT: Travessa pels cims del circ de Lescun (Vallée d'Aspe)

Data: 30 octubre-1 novembre 2005

Lloc: Vallée d'Aspe

Participants: Mònica Romano, Cristina Roquet, Roger Seco, Gerard Talavera, Isis Regueiro

Tipus d'activitat: Excursionisme

Comentaris:

Arribem a Lescún, petit poble amb més cases esparses que nucli concentrat, al peu del relleu calcari abrupte i avar en vegetació que s'alça damunt la fageda mig despullada, doncs la tardor ja és ben entrada oferint-nos els millors colors de l'any del paisatge boscós.

Aparquem el cotxe en un curiós aparcament entre la *Poste* i la *Mairie*, i procedim al ritual preparatori de motxilles i demés, mentre un gos simpàtic se'ns acosta i xafardeja entre nosaltres fins que el foragitem per la penetrant a olor de peix (?) que porta a sobre. Em llenço a fer les primeres fotografies, petits detalls del poble, mentre comento als meus companys que tots els pobles francesos que he conegut tenen un aire tan semblant entre ells! "Si, tan macos i avorrits alhora", afegeix algú de nosaltres. I és ben cert...

El cel tapat a clapes es presenta millor del que pensàvem, no ens caurà al damunt per ara...Dinar lleuger i motxilles a l'esquena, empenem la major dificultat del dia: sortir del poble (!) : descartem una carretera per endinsar-nos camp a través, creuem una valla, passem per davant una casa com a fugitiu, tornem a travessar una altra valla, ens submergim en una selva de falgueres seques altes com nosaltres i finalment, saltant uns esbarzers salvatges, tornem a la pista anteriorment menyspreada...

El camí d'avui discorre tranquil per la vall, primer entre les inacabables afores d'aquest poble, després creuant el riu, per començar a pujar per la fageda coberta de fulles, del color apagat de la tardor, on afloren roques cobertes del verd llampegant de les molses. Paisatge bucòlic i irreal, tan perfectes són els tons d'una tardor de postal. Acostumats a les pinedes de pi negre del vessant Sud del Pirineu silícic, sembla que ens trobem ben lluny dels paratges de les nostres freqüents excursions.

Al fons del camí se'ns fan cada cop més properes les agulles d'Ansabère. Deixem a la dreta el gran i el petit Billare, i les parets i els contraforts del circ de Lescún. Aviat sortim del bosc, enmig d'un prat verd ens esperen tres cabanes prou confortables, mig ocupades per francesos arribats que nosaltres. Ens trobem a la base de les agulles d'Ansabère, al peu del camí que s'enfila fins el coll de Petrechema. Alço la mirada per contemplar el paisatge, em crida l'atenció un arbre solitari pel seu groc intens, quasi fluorescent, en el límit superior de la fageda, en el vessant que ens queda a l'esquerra.

La cabanya on passarem la nit té llar de foc, però no l'utilitzarem: la temperatura és suau, si no és que el vent refreda l'ambient. Sota el porxo sopem, a l'exterior de la segona cabanya hi trobem un abeurador on raja aigua fresca, i abans no caigui la nit ja m'he adormit, mentre els meus companys parteixen sobre l'estatut, la guerra civil i altres quefers per arreglar el món en una conversa que s'haurà repetit tantes vegades...

La nit és moguda: jo em desperto per les ventades que ressonen intensament dins la cabanya, la Isis no pot dormir pel soroll d'un ratolí que xafardeja per les nostres bosses, la Mònica es desvetlla per la xerinola dels veïns de l'altre cabanya, en plena festa amb cassolada inclosa, i en Gerard dorm com pot arraconat arran de paret, ja que ha estat l'últim en estirar-se... Amb tot plegat l'endemà ens llevem una hora més tard del previst. Amb calma i sense presses, enfilem el camí al coll de Petrechema, on arribem al cap d'una hora i mitja, a l'esquerra els cims del Sobarcal (o Sobaco, com l'hem rebatejat) i Mallo Acherito, a la dreta, Petrechema (també dit Pic d'Ansabère) i les Agulles d'Ansabère. Deixem les bosses en una fondalada i pugem cap al Mallo Acherito, voregem la base del Sobarcal, seguim pujant pel camí marcat, i grimpem per una paret on cal anar amb compte per no llençar pedres als companys de sota, arribant ràpidament al cim, on hi trobem un vas de Bilbo que ens ofereix primer truita de patates i abans de marxar, ajuda en cas de discutir-nos sobre l'estatut amb els madrilenys que acaben d'arribar al cim. De cop i volta som més de trenta persones al cim(!): vascos, madrilenys, catalans i francesos. Des del cim podem veure les parets impressionants i també uns núvols poc simpàtics, grisos, densos i amenaçants, que per ara semblen aturats en la vessant aragonesa. Fotos de rigor, tots els demés han pujat pel camí suau que ve de la vessant espanyola. Ens acomiadem i més d'un ens mira sorpresos desaparèixer per una pendent que vista des del cim sembla una paret suspesa, fins i tot hi ha qui ens pregunta si anem bé per aquí. En poca estona tornem a ser a les motxilles, fem un pre-dinar i pugem pel camí marcat al Petrechema, per un pendent prou marcat que ens eleva ràpidament. De nou, semblen haver triat el camí menys habitual: no ens trobem ningú fins arribar al cim, on de cop i volta hi trobem 10, 20 persones. El vent bufa fort aquí dalt, així doncs aviat seguim el nostre camí, ara de nou cap a la vessant espanyola. El camí baixa suaument, finalment acampem en una fondalada, no gaire lluny d'una font. Els plans per l'endemà són ascendir la Mesa de los 3 Reyes, però no serà així... Tota la nit plou i ens despertem quasi al mig d'una piscina: la fondalada ha esdevingut un bassal. Així doncs arrepleguem tendes i motxilles, després d'haver decidit anar a buscar algun coll abans de la Mesa de los 3 Reyes que ens retorni a la vessant francesa, per retornar a Lescún, ja que els companys que hem anat trobant ens han dit que la previsió de temps no és bona pels dies a venir. Sota el fred i la pluja anem ascendint en direcció al coll que busquem, ens passem de llarg i al cap d'una estona ens adonem que som molt a prop del cim i que hem deixat enrere el coll. Així doncs girem cua i, més per intuïció que per res més, ens decidim a un moment donat abandonar el camí cap a un caòtic lapiaz, on finalment trobem el coll buscat, on veiem el sender que baixa cap a la vall de Lescún. De camí a Lescún ens aturem en una cabanya, xops i gelats com estem és tot un luxe trobar-nos amb una estufa i llenya per escalfar-nos i menjar sota cobert. Irònies del temps, en arribar a Lescún el Sol apareix de nou i brilla sorneguer...